Čís. 6166.

Při zkoumání otázky, zda byl pachatel krádeže již dvakrát pro krádež trestán (§ 176 II a) tr. zák.), nelze přihlížeti k potrestání, které je k souzené krádeži v poměru § 265 tr. ř.

(Rozh. ze dne 29. března 1938, Zm II 97/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací částečně vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II a), c), 176 II a) tr. z., a zrušil rozsudek nalézacího soudu ve výroku, jímž byla krádež stěžovatelem spáchaná kvalifikována též jako zločin podle § 176 II a) tr. z.

Z důvodů:

Zmateční stížnosti nelze upříti oprávnění, pokud s hlediska zmatku č. 10 § 281 tr. ř. vytýká, že čin obžalovaného byl neprávem kvalifikován jako zločin krádeže podle § 176 II a) tr. z.

V § 176 II a) tr. z. prohlašuje zákon krádež za zločin z vlastnosti pachatelovy, když hodnota odcizené věci přesahuje 500 Kč a pachatel byl v době spáchání souzené krádeže již dvakráte pro krádež trestán. Kvalifikačním důvodem zločinu je tu t. zv. druhá zpětnost. Tohoto předpokladu zde není. Obžalovaný byl sice podle trestního lístku již dvakráte pro krádež trestán a to rozsudkem okresního soudu v O. ze dne 26. února 1932 pro přestupek krádeže podle § 460 tr. z. vězením v trvání 48 hodin a rozsudkem téhož soudu ze dne 26. března 1934 rovněž pro přestupek krádeže stejným trestem. Poněvadž krádeže, o něž jde v souzeném případě, byly spáchány v roce 1933, tedy před rozsudkem ze dne 26. března 1934, použil nalézací soud při výměře trestu v souzeném případě právem § 265 tr. ř., neuvědomil si však, že oba tresty, t. j. trest z rozsudku v roce 1934 a trest z nynějšího rozsudku tvoří vzhledem k zásadě v § 265 tr. ř. vyjádřené jednotný celkový trest (vid. sb. č. 2504 a Sb. n. s. č. 3426). Trestnému činu, pro který byl obžalovaný uznán vinným napadeným rozsudkem, předchází proto jen jedno potrestání pro krádež, totiž na základě rozsudku z roku 1932. Podle toho byl skutek obžalovaného nalézacím soudem neprávem kvalifikován jako zločin krádeže podle § 176 II a) tr. z., což zakládá zmatek podle č. 10 § 281 tr. ř.

Čís. 6167.

K pojmu veřejné listiny ve smyslu § 199, písm. d) tr. zák.

Hromadné osvědčení pro přechod hranic, vydané příslušným policejním úřadem, je veřejnou listinou i v seznamu osob, jimž se povoluje překročení hranic, který je nedělitelnou jeho součástí.

Je zfalšováním veřejné listiny, rozšířil-li pachatel počet osob v seznamu tom uvedených tím, že k němu připojil seznam dalších osob.

(Rozh. ze dne 30. března 1938, Zm I 1153/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §§ 197, 199, písm. d) tr. z.

Z důvodů:

Podle zjištění rozsudku obžalovaný, majitel cestovní kanceláře, připojil k hromadnému pasu vystavenému státním policejním úřadem v N. dne 23. července 1937 pod č. 27.043, jehož integrální částí je seznam osob, pro něž hromadný pas platí, a jenž obsahoval 74 osob, na témže papíře jako původní seznam a týmže strojem psaný a týmž razítkem (totiž cestovní a dopravní kanceláře obžalovaného) opatřený seznam dalších 471 osob; že s těmito 545 osobami podnikl cestu do zahraničí a že když byl na hranicích československou stráží upozorněn, že podle sdělení státního policejního úřadu v N. dostal hromadný pas pouze pro 74 osob, uvedl stráž v omyl lstivě předstíraje, že onen hromadný pas pro 74 osob byl mu vydán pro jinou cestu. Takto se mu podařilo oklamati stráž, takže tato uvěřila, že skutečně jde o jiný hromadný pas, a výpravu propustila přes hranice, čímž československý erár byl poškozen o rozdíl poplatků pasových za 74 osob a poplatků za 545 osob.

Nalézací soud spatřil v připojení seznamu dalších 471 osob k pasu zfalšování hromadného pasu, tedy veřejné listiny, které podřaďuje vzhledem k úmyslu, poškoditi tím československý erár o nahoře uvedený rozdíl poplatků, a ke zjištěné způsobilosti zfalšovaného pasu oklamati dozorčí orgány pod ustanovení §§ 197, 199, písm. d) tr. z.

Zmateční stížnost napadá podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. závěr nalézacího soudu, že uvedený seznam osob je veřejnou listinou podle § 199, písm. d) tr. z., neboť prý o veřejnou listinu jde tehda, je-li listina opatřena kolkem, razítkem nebo pečetí, kteréžto vlastnosti však nemá uvedený seznam osob připojený k hromadnému pasu.

Zmateční stížnost však ani tu není v právu.

Veřejnou listinou je listina vydaná v předepsané formě buď veřejným úřadem v mezích jeho úředního oprávnění neb osobou, požívající veřejné víry v oboru působnosti jí přikázaném. Zmateční stížnost nepopírá, že těmto náležitostem vyhovuje hromadné osvědčení pro přechod hranic, vydané příslušným policejním úřadem. Upírá však uvedenou vlastnost seznamu osob, jimž bylo uděleno povolení k překročení hranic; při tom vychází z nesprávného stanoviska, že jde o dvě samostatné listiny a že náležitosti povahy veřejné listiny je posuzovati samostatně u každé z nich. Nelze tu však přehlédnouti, že podstata hromad-

ného osvědčení pro přechod hranic záleží v povolení přechodu hranic pro individuálně určité osoby popsané v uvedeném seznamu, a že bez tohoto seznamu nelze vůbec seznati obsah osvědčení a jeho právní dosah. Je proto řečený seznam osob v tak těsné souvislosti s hromadným osvědčením pro přechod hranic, že je jeho nedělitelnou součástí. Je tudíž hromadné osvědčení i v této součásti veřejnou listinou podle § 199, písm. d) tr. z.

Zmateční stížnost dále neobstojí, tvrdí-li (§ 281, čís. 9 a) tr. ř.), že činnost obžalovaného nevykazuje znaky padělání (správně zfalšování) podle § 199, písm. d) tr. z.; vždyť podle zjištění napadeného rozsudku obžalovaný připojil k hromadnému osvědčení seznam osob, znějící úhrnem na 545 osob, ač seznam osob, který se stal nedělitelnou součástí uvedeného osvědčení, obsahoval toliko 74 osob. Nepochybil proto nalézací soud, podřadil-li uvedenou činnost obžalovaného pod ustanovení § 199, písm. d) tr. z.

Čís. 6168.

Průklepy na psacím stroji jsou tiskopisy ve smyslu § 4 zákona o tisku, byly-li určeny k rozšiřování.

Je rozšiřováním ve smyslu § 6 zákona o tisku, činí-li se tiskopis přístupným vůbec většímu počtu osob, třebas individuálně určitých. Stačí takový počet osob, že je se nadíti, že se o obsahu tiskopisu dozví i další zájemci a tím veřejnost.

(Rozh. ze dne 31. března 1938, Zm I 61/38.)

Nejvyšší soud jako soud zručovací vyhověl zmateční stížnosti soukromého žalobce do rozsudku krajského soudu, jímž se nalézací soud prohlásil nepříslušným k projednání trestní věci proti obžalovaným A. a B. pro přečiny podle §§ 1, 2 zákona o ochraně cti, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Z důvodů:

Napadeným rozsudkem prohlásil se nalézací soud jako soud kmetský k projednání souzené věci nepříslušným proto, že stíhané ublížení na cti soukromého žalobce bylo sice podle žaloby spácháno průklepy dopisu zhotovenými psacím strojem a že stíhaná zpráva byla tudíž sice rozmnožena cestou mechanickou, že však není vyvrácena obhajoba obžalovaných, že dotčený dopis byl vyhotoven jen za tím účelem a v takovém množství, aby byl zaslán toliko členům a náhradníkům »Výboru Masarykovy sociologické společnosti« a univ. profesorovi N., t. j. celkem sedmnácti určitým osobám, tedy osobám předem individuálně určeným, takže tu prý nejde o tiskopis ve smyslu § 4 tisk. zákona čís. 6/1863 ř. z.